

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **J. K.**, bytem N. 1301/11, I., zastoupený JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti: **I. V. K.**, bytem N. 1301/11, I.; **II. S. B.**, bytem N. 1264/9, I.; **III. L. B.**, bytem N. 1264/9, I., oba zastoupení Mgr. Davidem Dvořákem, advokátem se sídlem Zelný trh 332/12, Brno; **IV. Město I.**, se sídlem P. n. 196/6, I., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 26.6.2015, č.j. JMK 81081/2015, sp. zn. S-JMK 32753/2015 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2015, č.j. JMK 81081/2015, sp. zn. S-JMK 32753/2015 OÚPSŘ, kterým byla změněna podmínka č. 4 výrokové části II. (podmínky pro provedení a dokončení stavby) – termín dokončení stavby – rozhodnutí Městského úřadu I., odboru regionálního rozvoje (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 6.1.2015, č.j. S-MI 14923/2011-SÚ-Ho-61, kterým byla dodatečně povolena stavba „Přístavba rodinného domu č.p. x, N. 9, I. – dřevěný přístřešek pro parkování osobních aut“ na pozemku parc. č. x v k.ú. K. P.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že správní orgány obou stupňů nezjistily v potřebném rozsahu skutkový stav věci a jednaly účelově ve snaze nepovolenou stavbu legalizovat. V daném případě došlo bez povolení k vybudování masivního přístavku, který žalobce mimo jiné omezoval v přístupu k jeho nemovitosti.

Žalobce dále s odkazem na § 169 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), namítá, že výjimku z § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), je možné povolit pouze ve výjimečných a odůvodněných případech. Podle žalobce lze z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvodit toliko to, že správní orgán považoval za nutné aplikovat nikoli § 25 odst. 5, nýbrž § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a že s ohledem na řadovou zástavbu je možné předmětnou stavbu umístit až na hranici pozemku.

Žalobce uvádí, že § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. dopadá na situace, kdy se umísťuje stavba zejména v prolukách dosavadní zástavby, přičemž v daném případě tomu tak není, a předmětná stavba je v ulici N. stavbou ojedinělou. Podle žalobce má správní orgán zkoumat celkový ráz pozemků přiléhajících ke stavbám rodinných domů v řešené lokalitě a zjišťovat, zda se na pozemcích staveb rodinných domů nachází drobné či doplňkové stavby tvořící zázemí rodinného bydlení (garáže, kůlny, altány, terasy, bazény, přístřešky apod.). Z leteckého snímku dané lokality je zjevné, že předmětná stavba nerespektuje jednotný urbanisticko-architektonický ráz ulice N., tvořený souvislou zástavbou bez přístaveb či přístěnků.

Podle žalobce žalovaný rozhodoval nekonzistentně, když ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 9.5.2014 (rozhodnutí žalovaného č.j. JMK 27318/2014, sp. zn. S-JMK 27318/2014 OÚPSŘ) konstatoval, že přístavba přístřešku svojí velikostí a charakterem nezapadá do okolní řadové zástavby, avšak tento závěr v nyní napadeném rozhodnutí negoval. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem, že nedojde k omezení parkování a vjezdu, přičemž tuto skutečnost bylo možno ověřit při ústním jednání na místě samém.

Žalobce dále namítá, že prvostupňový orgán vycházel mj. ze stanoviska Policie ČR ze dne 1.12.2014., č.j. KRPB-287157-1/ČJ-2014-0600DI-KOL, přestože dotčené orgány a účastníci řízení byli poučeni, že závazná stanoviska a námítky lze uplatnit pouze do 7.10.2014, kdy se konalo ústní jednání. Předmětné stanovisko i výkres č. C-03 – situace dopravního řešení včetně rozhledových trojúhelníků však byly doloženy až dne 1.12.2014. Správní orgány k nim tudíž podle žalobce neměly přihlížet.

Žalobce dále namítá, že v důsledku realizace předmětné stavby na jeho pozemek zasahuje požárně nebezpečný prostor. Žalobce také uvádí, že s ohledem na skutečnost, že nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), měl správní orgán namísto neustálého přerušování správního řízení a doplňování žádosti řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavit.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný nesouhlasí s tím, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem, a v podrobnostech na ně odkazuje. Dále zdůrazňuje, že § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. byl aplikován správně, neboť se v daném případě jedná o přístavbu dřevěného přístřešku obdélníkového půdorysu s pultovou střechou ke stávající stavbě rodinného domu, která má sloužit jako kryté stání osobních automobilů.

Co se týká urbanisticko-technického rázu ulice N., stavba je první svého druhu v dotčené lokalitě a každá nová stavba či změna stavby představuje zásah do území. Žalovaný upozorňuje, že provedl obhlídku místa samého, přičemž zastává názor, že předmětná stavba i s ohledem na materiálové provedení nenaruší urbanisticko-architektonický ráz ulice. Jinak tomu bylo v případě, kdy na základě původního návrhu byla projednávána varianta spočívající v prodloužení pravé stěny přístřešku při hranici s pozemkem parc. č. . z 6,15m na 8,39 m a šířce 2,7 m, přístavba tak měla tvar písmene L. Pokud jde o stanovisko Policie ČR ze dne 1.12.2014, č.j. KRPB-287157-1/ČJ-2014-0600DI-KOL, tento podklad je dle žalovaného pouze vyjádřením ve vztahu k bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, přičemž účastníci řízení se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí seznámili.

Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout; také žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil dodatečné povolení dřevěného přístřešku s pultovou střechou pro parkování osobních aut, umístěného u hranice pozemku parc. č. x v k.ú. K. P., přičemž přístřešek je provozně propojený s místností garáže v rodinném domě stavebníků nacházejícím se v řadové zástavbě vedle rodinného domu žalobce.

V posuzované věci je klíčové, zda prvostupňový orgán postupoval správně, pokud aplikoval § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož je možno s ohledem na charakter zástavby umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba či její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.

Argumentoval-li v této souvislosti žalobce postupem při udělování výjimky ve smyslu § 169 odst. 2 stavebního zákona, jedná se o argumentaci k věci nepřipadnou, neboť v daném případě nedošlo k využití institutu udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2013, č.j. 8 As 8/2011-66, č. 2908/2013 Sb. NSS), nýbrž byl aplikován § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Není také správný názor žalobce, že § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. dopadá na situace, kdy se umísťuje stavba zejména v prolukách dosavadní zástavby.

Předpokladem aplikace § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je, aby posuzovaná stavba souvisela s užíváním rodinného domu. Podle soudu je nesporné, že předmětná stavba souvisí s užíváním rodinného domu stavebníků, neboť má sloužit jako přístřešek pro parkování navazující na garáž. Takovou stavbu lze podřadit po stavbu související s užíváním rodinného domu ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území.

Dále je aplikace § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. možná tehdy, jestliže to umožňuje charakter zástavby.

Ze správního spisu vyplynulo, že rodinný dům stavebníků, k němuž předmětná stavba náleží, je součástí zástavby řadových rodinných domů. Jak uvedl ve svém rozhodnutí prvostupňový orgán, obec I. v rozhodné době neměla vydaný územní plán, přičemž předmětná stavba se nachází v zastavěném území, vymezeném opatřením obecné povahy města I. č. 1/2009, schváleným na zasedání rady města I. dne 23.3.2009. Prvostupňový orgán konstatoval, že z hlediska urbanistického, architektonického a výtvarného řešení se jedná o standardní stavbu, která svým charakterem odpovídá stávající okolní zástavbě a není v rozporu s charakterem staveb možných v dané lokalitě. Podle prvostupňového orgánu stavba svojí velikostí a charakterem plně zapadá do okolní řadové stávající zástavby, výrazně nenarušuje linii schodiště vedlejšího rodinného domu a neovlivňuje negativně sousední pozemky. Dle prvostupňového orgánu stavba souvisí s užíváním rodinného domu, nemá ve stěně u hranice sousedního pozemku žádné stavební otvory, nepřesahuje na sousední pozemek a stékání dešťových vod a spad sněhu je zajištěn na pozemek vlastníka.

Aplikaci § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., bez ohledu na sporný estetický dojem z masivního přístavku před domem v řadové zástavbě, který je spíše odrazem vkusu stavebníků, také podle soudu nelze vyloučit pouze s odkazem na to, že domy v dotčené části ulice N. v I. byly doposud bez takových přístaveb. Jak uvedl v napadeném rozhodnutí žalovaný, předmětná stavba je první stavbou takového

druhu v dané lokalitě a každá nová stavba či změna stavby je zásahem do území a každým jedincem je vnímána individuálně; žalovaný po obhlídce místa samého dospěl k závěru, že tato stavba po úpravě půdorysných rozměrů a s přihlédnutím k materiálovému složení nenaruší urbanisticko – architektonický ráz ulice. Zdejší soud má za to, že výše uvedené úvahy správních orgánů korespondují s fotografiemi a nákresy předmětné stavby obsaženými ve správním spisu.

Není tak důvodná námitka, že stavba svým charakterem bude negativně ovlivňovat urbanisticko-architektonický ráz ulice N., když žalobce v této souvislosti nijak neargumentuje architektonickou výjimečností předmětné zástavby, ani k této otázce nedokládá žádné odborné stanovisko.

Nesouhlasil-li dále žalobce se závěrem, že nedojde k omezení parkování a vjezdu před jeho domem, tak k tomu soud odkazuje na bod 16 podmínek pro provedení stavby, který vychází z vyjádření Městského úřadu I., odboru správních činností – silniční hospodářství, ze dne 18.8.2014, č.j. OSČ/SH-MI13275/2013, z něhož vyplývá, že přístřešek nesmí zasahovat do rozhledových trojúhelníků sousedních vjezdů. Dále pak prvostupňový orgán (bod 17 podmínek pro provedení stavby) uvedl, že budou dodrženy podmínky vyjádření Policie ČR ze dne 1.12.2014, č.j. KRPB-287157-1/ČJ-2014-0600DI-KOL, dle něhož specializované pracoviště dopravního inženýrství BM a BO KŘP Jihomoravského kraje po posouzení předložené dokumentace a doplnění dalších informací potřebných pro vydání objektivního vyjádření považuje umístění protipožární stěny na hranici pozemku parc. č. x ve vzdálenosti 2,5 m od hrany pozemní komunikace ulice N. za dostatečné ve vztahu k zajištění bezpečných rozhledových poměrů samostatného sjezdu z pozemku parc. č. x. V rámci odůvodnění rozhodnutí poté prvostupňový orgán konstatoval, že stavba v žádném případě nezasahuje do příjezdové veřejné účelové komunikace a že příjezd ani přístup k sousednímu rodinnému domu není nijak omezen. S ohledem na takto stanovené podmínky dodatečného povolení stavby, jež se opírají o odborná vyjádření, ani tuto námitku soud nepovažuje za důvodnou.

Co se týká námitky zásahu požárně nebezpečného prostoru, tak podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, u požárních úseků stavby musí být vymezen požárně nebezpečný prostor a stanovena odstupová vzdálenost podle českých technických norem uvedených v příloze č. 1 části 2.

K odkazu žalobce na normu ČSN 730802, dle které požárně nebezpečný prostor nemá zasahovat přes hranici stavebního pozemku kromě veřejného prostranství, soud uvádí, že ze správního spisu a rozhodnutí prvostupňového orgánu vyplynulo, že požárně nebezpečný prostor od garážových vrat vede do volného prostoru a zasahuje na pozemky parc. č. x a x, přičemž realizací přístřešku dle návrhu bude zcela eliminován zásah požárně nebezpečného prostoru od stávající vrat na pozemek parc. č. x. Prvostupňový orgán konstatoval, že požárně nebezpečný prostor bude zasahovat na tento pozemek ve stejném plošném rozsahu, avšak předmětná plocha bude odsunuta od průčelí sousedního (žalobcova) domu o šířku navrženého přístřešku směrem k veřejnému prostranství ulice N., z čehož vyplývá, že dojde k oddálení požárně nebezpečného prostoru od tohoto domu. Žalovaný v této souvislosti dále upozornil mj. na souhlasné závazné stanovisko

Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje ev. č. HSBM-4-12-617/1-OPST-2014 ze dne 7.8.2014. Zdejší soud v této souvislosti dále odkazuje na část II. bodu 2 výroku prvostupňového rozhodnutí, kde je stanoveno, že budou dodrženy podmínky požárně bezpečnostního řešení stavby. Jak soud ověřil z dokumentu „Požárně bezpečnostní řešení“ vypracovaného k předmětné stavbě (část 2 písm. b/ předmětného dokumentu), je v něm stanoveno, že „...*Pravá obvodová stěna přístřešku bude pro zabránění zásahu požárně nebezpečného prostoru na sousední objekt rodinného domu situovaný na pozemku parc. č. x provedena jako montovaná stěna systému CETRIS na originál CW profilech tl. 75 mm s oboustranným opláštěním deskou CETRIS tl. 16 mm při celkové tl. stěny 107 mm – vše v katalogové skladbě systému CETRIS*“. Z výše uvedeného je zřejmé, že otázka požární bezpečnosti byla správními orgány dostatečně posouzena. Ve vztahu k dosahu požárně nebezpečného prostoru tedy nedojde vůči žalobci k žádné negativní změně oproti stávajícímu stavu, proto ani tato námitka není důvodná.

K námitce, že prvostupňový orgán vycházel ze stanoviska Policie ČR ze dne 1.12.2014, č.j. KRPB-287157/ČJ-2014-0600DI-K, a výkresu č. C-03 – situace dopravního řešení včetně rozhledových trojúhelníků, soud uvádí, že podstatným ve vztahu k možnému dotčení žalobce na jeho právech je to, zda žalobce měl možnost se s tímto podkladem rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k němu. Ze správního spisu v této souvislosti vyplynulo, že prvostupňový orgán opatřením ze dne 1.12.2014, č.j. S-MI 14923/11-SÚ-Ho-60, účastníkům řízení sdělil, že všechny podklady pro vydání rozhodnutí již byly shromážděny a že projektová dokumentace byla doplněna o výkres č. C-03 – situace dopravního řešení včetně rozhledových trojúhelníků a vyjádření Policie ČR ze dne 1.12.2014, č.j. KRPB-287-157-1/ČJ-2014-0600DI-KOL; prvostupňový orgán současně upozornil na možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí, jakož i na možnost nahlédnout do spisu.

Přestože tedy prvostupňový orgán časově limitoval úsek, v němž byli účastníci řízení oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, nebránilo mu to v zohlednění pozdějšího stanoviska Policie ČR, měli-li účastníci možnost se s tímto stanoviskem seznámit. Pokud prvostupňový orgán zohlednil i zmiňované stanovisko Policie ČR a zároveň splnil povinnost vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu, tedy povinnost zajistit, aby účastníkům byla před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost se k podkladům vyjádřit, žalobce postupem prvostupňového orgánu nemohl být zkrácen na svých právech.

Co se týká námitky, že žalovaný rozhodoval nekonzistentně, když ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 9.5.2014 konstatoval, že předmětná stavba svojí velikostí a charakterem nezapadá do okolní řadové stávající zástavby, avšak v nyní napadeném rozhodnutí svůj názor změnil, tak v předchozím řízení byla projednávána varianta spočívající v prodloužení pravé stěny přístřešku při hranici s pozemkem parc. č. x, kdy stavba měla tvar písmene L (pravá stěna přístřešku byla prodloužena z 6,15 m na 8,39 m v šířce 2,7 m), což vyplývá z předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2014, č.j. JMK 27318/2014, sp. zn. S-JMK 27318/2014 OÚPS, jakož i z rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 13.1.2014, č.j. S-MI 14923/2011-SÚ-Ho-48. Tato námitka proto také není důvodná.

Žalobce konečně namítal, že správní orgány nedodržely povinnost vydat rozhodnutí v zákonných lhůtách, dále že tuto skutečnost žalovaný nezohlednil a že řízení mělo být podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

Pokud jde o vypořádání totožné odvolací námítky, žalovaný k ní mimo jiné uvedl, že překročení lhůt pro vydání rozhodnutí nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Soud k této námitce uvádí, že je již ustáleně judikováno, že průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonitosti napadeného rozhodnutí, neboť je lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu – pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2003, č.j. 6 A 171/2002-41, a ze dne 30.1.2014, č.j. 4 As 108/2013-69). Zdejší soud též nepřehlédl, že v dané věci Ministerstvo pro místní rozvoj vydalo dne 27.5.2018 „Příkaz k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení – opatření proti nečinnosti“, kterým přikázalo žalovanému vydat rozhodnutí v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí do dne 26.6.2015, což žalovaný učinil.

Pokud jde o argumentaci žalobce, že namísto neustálého přerušování správního řízení a doplňování žádosti měl prvostupňový orgán správní řízení zastavit, tak z obsahu správního spisu neplyne, že by tím, že poskytl stavebníkovi dobrodiní spočívající ve stanovení lhůt k doplnění podkladů, prvostupňový orgán vybočil z mantinelů správního řádu a že by takovým postupem byl žalobce zkrácen na svých procesních právech. Ani tato žalobní argumentace tak není důvodná.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že správní orgány se s námitkami žalobce přesvědčivým způsobem vypořádaly a při přezkumu jejich rozhodnutí soud neshledal vady, jež by měly za následek nezákonnost těchto rozhodnutí. Napadené rozhodnutí žalovaného a ani prvostupňové rozhodnutí neodporují správnímu řádu ani vyhlášce č. 501/2006 Sb., jak v žalobě namítal žalobce.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu pouze těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; případně jim soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. září 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu